

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618202699
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5618202699.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: T. A., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XXX, o zaplatenie 1.574,58 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 8. januára 2020 sp. zn. 10Csp/68/2018-126, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým v časti zamietol žalobu na uloženie povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok 5,90 % ročne z nesplatenej istiny 1.574,58 € od 28.8.2018 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

V ostatnej zamietajúcej časti výroku ako aj vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 167,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 134,94 € od 29.8.2018 do zaplatenia, sa rozsudku súdu prvej inštancie **n e d o t ý k a .**

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 167,69 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 134,94 € od 29.8.2018 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže bol čiastočne neúspešný len v časti príslušenstva žalovanej sumy (úroku z omeškania a úroku). Vykonaným dokazovaním zistil, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 17.3.2017 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 000000000390696, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2.500 €, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 75,74 €, so splatnosťou prvej splátky 22.3.2017, splatnosťou splátok k 22. dňu v mesiaci a splatnosťou úveru do 3 rokov od splatnosti prvej anuitej splátky, pri výške úrokovej sadzby 5,9 % ročne, RPMN 6,15 %, priemernej RPMN 15,12 % a za ďalších dohodnutých podmienok. Podľa prehľadu splácania úveru, žalovaný zaplatil ku dňu 23.4.2018 spolu 1.060,36 €, z čoho bolo na istinu započítané 925,42 € a na úrok 134,94 €. Listom z 21.6.2018 žalobca upozornil žalovaného na predčasné spoplatnenie celého úveru s možnosťou dodatočného splnenia povinnosti do 15 dní, čo je v súlade s ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. K splatnosti úveru došlo dňom nasledujúcim po doručení oznámenia o spoplatnení úveru žalovanému, t.j. 28.8.2018, keďže žalovaný povinnosť uhrádzať riadne a včas dojednané splátky nesplnil a bol v omeškani s úhradou splátky splatnej zo dňa 23.4.2018 o viac ako tri mesiace. Na uzavretú zmluvu o spotrebiteľskom úvere sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom uzavretá zmluva obsahovala všetky náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov. Vychádzal tak z právneho záveru uvedeného

v uznesení Krajského súdu v Žiline z 30.10. 2019 č.k. 7Co/203/2019-110. Už prvým rozsudkom zo dňa 13.2.2019 bola žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.441,54 €, ktorá pozostávala z istiny 1.439,64 € (ako rozdielu medzi výškou poskytnutého úveru 2.500 € a vykonanými platbami žalovaného) plus úrok z omeškania zo sumy dlžnej istiny až do 28.8.2018 a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 1.439,64 € od 29.8.2018 do zaplataenia. Vzhľadom na skutkové zistenie, že nebolo zistené, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., bolo dôvodné zaviazat' žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi zostatok nesplatennej istiny vo výške 134,94 € ako rozdielu uplatnenej istiny v žalobe 1.574,58 € a priznanej istiny na základe prvého rozsudku z 13.2.2019 vo výške 1.439,64 €, (zmluvného) úroku vo výške 31,74 € plus úrok vo výške 5,9 % ročne z dlžnej sumy 1.574,58 € od 25.8.2018 do 28.8.2018 (predčasnej splatnosti úveru) v sume 1,01 €, t.j. spolu vo výške 167,69 €. Ďalej priznal žalobcovi aj nárok na zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 134,94 € od 29.8.2018 do zaplataenia. Žalobu zamietol v časti vyčíslených úrokov z omeškania v sume 0,20 € za obdobie do 24.8.2018, keďže nemal preukázanú dôvodnosť uvedeného nároku a Občiansky zákonník neumožňuje priznať príslušenstvo z príslušenstva, teda úroky z omeškania z úrokov. Žalobu zamietol aj v časti uplatneného nároku na zaplataenie úrokov z omeškania z úrokov vo výške 31,74 € od 25.8.2018 do zaplataenia a v časti úrokov z omeškania z istiny vo výške 1.300,79 € od 25.8.2018 do 28.8.2018. Za nedôvodný považoval nárok žalobcu na zaplataenie (zmluvného) úroku 5,90 % z nesplatennej istiny 1.574,58 € od 28.8.2018 do zaplataenia. Zmluvný úrok ako odplata (cena) veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky prísluša len za dojednanú dobu poskytnutia úveru. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Úroky predstavujú osobitnú peňažnú náhradu, súvisiacu s poskytnutím finančných prostriedkov, pričom sú splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Žalobcovi preto neprísluhalo právo na zaplataenie zmluvných úrokov za obdobie po splatnosti úveru. V tejto súvislosti poukázal aj na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, v ktorých uplatnené právo na zaplataenie zmluvného úroku po splatnosti úveru priznané nebolo.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým nárok žalobcu na uloženie povinnosti žalovaného zaplatiť mu úrok 5,9 % ročne z nesplatennej istiny 1.574,58 € od 28.8.2018 do zaplataenia zamietol, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Domnieva sa, že nárok na zaplataenie zmluvného úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom spoplatnení. Popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení z ktorých priamo, resp. výkladom, resp. cez analogiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na splatenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti poukázal na znenie ustanovení § 497, § 502 ods. 1 a § 503 Obchodného zákonníka. Obdobne poukazuje na ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. upravujúceho podmienky predčasného zaplataenia úveru pred dohodnutou lehotou splatnosti a § 13 ods. 3 citovaného zákona upravujúceho podmienky pri odstúpení od zmluvy, z ktorých vyplýva, že spotrebiteľ je povinný uhradiť úrok za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru až do jeho splatenia. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj (zmluvné) úroky, ktoré nemožno stotožniť s (zákonnými) úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškание dlžníka, ani prípadné zosplatenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré neexistujú) alebo nepriamo extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Výklad prezentovaný súdom by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvyhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Uvedené znamená nerovnovážne usporiadanie záväzkov vo vzťahu po porušení povinnosti dlžníka. Naopak, postavenie dlžníka sa tým zlepšuje. Strata výhody splátok a príslušný zákonný úrok z omeškania sú len adekvátnymi sankciami, s ktorými zákon počíta. Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po spoplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Poukazuje na dôvodnú správu k zákonu č. 106/2014 Z.z., ktorým sa malo meniť a dopĺňať ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď podľa navrhovaného znenia úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565. Táto navrhovaná zmena nebola nikdy legislatívne prijatá a zákon č. 106/2014 Z.z. ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po spoplatnení dlhu neobsahuje. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 30.7.2019

sp. zn. 6Cdo/113/2018 zaujal právny záver, podľa ktorého má veriteľ nárok na zmluvný (obchodný) úrok z úveru bez ohľadu na splatnenie dlhu, a to aj popri nároku na úrok z omeškania, pričom tento nárok trvá až do jeho úplného splatenia poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. Dovolací súd v odôvodnení rozhodnutia dal do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorých sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve a odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. Rovnaký záver je uvedený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré je publikované v Zo súdnej praxe pod č. 55/1996, v zmysle ktorého úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (č.k. 3Co/108/2017 z 29.5.2018, č.k. 8Co/138/2017-83 zo dňa 27.3.2018, č.k. 8Co/206/2018-175 z 29.7.2011), Krajského súdu v Žiline (č.k. 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017), Krajského súdu v Banskej Bystrici (vo viacerých rozhodnutiach senátu 43Co), Krajského súdu v Nitre (č.k. 12Co/116/2017, č.k. 8Co/193/2017, č.k. 7Co/366/2017, č.k. 12Co/4/2018 a ďalšie rozhodnutia senátov 7Co, 12Co a 8Co), Krajského súdu v Košiciach (č.k. 3Co/346/2017, 5Co/77/2019), Krajského súdu v Prešove (č.k. 14Co/22/2018, č.k. 14Co/29/2018, č.k. 25Co/71/2018) a osobitne na odlišné stanovisko predsedníčky senátu vo veci č.k. 9Co/38/2018 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č.k. 33Cdo/212/2014. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúceho výroku zmeniť a žalobe v uvedenom rozsahu vyhovieť.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) stranou sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý v napadnutej časti zamietajúceho výroku, ktorým žalobu na uloženie povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi (zmluvný) úrok 5,90 % z nesplatennej istiny 1.574,58 € od 28.8.2018 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania (ako správny) v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V ostatnej nenapadnutej časti (v ostatnej časti zamietajúceho výroku a vo výroku, ktorým žalobe na uloženie povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 167,69 € s príslušenstvom vyhovel) zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

5. Záver súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že nebolo dôvodné priznať žalobcovi uplatnený nárok na (zmluvný úrok) z poskytnutého spotrebiteľského úveru 5,9 % ročne z nesplatennej istiny 1.574,58 € od 28.8.2018 do zaplatenia, t.j. po splatnení spotrebiteľského úveru, je správny.

6. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, odvolací súd vychádzal zo skutkového zistenia, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 17.3.2017 uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere (s dohodnutými podmienkami, ako je uvedené v bode 6. odôvodnenia), na základe podmienok zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len ZoSÚ), pričom bolo zistené, že zmluva obsahuje náležitosti uvedené § 9 ods. 2 ZoSÚ. Vzhľadom k tomu, že predmetom zmluvy bolo zo strany žalobcu ako veriteľa poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovanému ako fyzickej osobe - dlžníkovi (spotrebiteľovi), na predmetný vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V priebehu konania žalovaným nebolo spochybnované tvrdenie žalobcu, že na základe listu žalobcu zo dňa 21.6.2018 a za podmienok uvedených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka došlo k splatneniu spotrebiteľského úveru v dôsledku omeškania dlžníka s úhradou splátky splatnej dňa 23.4.2018 o viac ako tri mesiace. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie priznal žalobcovi na zaplatenie zostatku nesplatennej istiny do dňa splatnenia sumu 1.439,64 € plus úroku z omeškania do dňa splatnenia (už na základe prvého rozsudku), sumu 134,94 € ako zostatku nesplatennej istiny, zmluvného úroku vo výške 31,74 % a úroku z omeškania vo výške 5,9 % do splatnenia ako aj po splatnení z priznanej istiny (na základe prvého aj druhého rozhodnutia súdu prvej inštancie).

7. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie vysloveným v bode 19. odôvodnenia (posledný odsek) dospel k záveru, že nie je dôvodné žalobcovi priznať uplatnený nárok na (zmluvný) úrok od momentu spoplatnenia úveru, pričom k uvedenému je potrebné uviesť nasledovné: Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny v obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k tejto zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav súd nemôže pripustiť, nakoľko by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 z 30. júna 2015, Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/151/2017, 7Co//2018).

8. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98 (rozhodnutie vyšších súdnych autorít), z ktorého vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (určenie splatnosti celého dlhu zosplatnením). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj z úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami.

9. Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 Občianskeho zákonníka rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (potiaľ, že si môže nárokovať aj sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona, práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník mu túto možnosť nepriznáva.

10. Občiansky zákonník nezakotvuje majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak teda rozumieme pohľadávkou v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka istinu, potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Názor, že možno priznať úrok z omeškania z príslušenstva pohľadávky odôvodnený len úpravou obsiahnutou v ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, by totiž bez väzby na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka viedol k neakceptovateľnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občiansko-právnym záväzkom, definuje príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu - hlavného peňažného záväzku žiadať vedľa istiny, v prípadoch, kedy zákon o kvalite príslušenstva mlčí (ak neustanovuje zákon, že dlžník je povinný platiť poplatok z omeškania, má veriteľ právo požadovať úrok z omeškania). Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R 70/1995, oneskoreným zaplatením zmluvných úrokov nevzniká právo na úroky z omeškania.

11. Žalobcom v odvolaní poukazovanie na ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka (upravujúce splatnosť úrokov) je nadväzujúcim ustanovením § 502 Obchodného zákonníka, pričom je nutné v ďalších súvislostiach vysvetľovať vzťah týchto ustanovení (o úrokoch z poskytnutého úveru) vo vzťahu k § 369 Obchodného zákonníka a v spojitosti s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z ktorých je možné vyvodíť, že pokiaľ je potrebné považovať úrok z poskytnutého úveru ako aj úrok z omeškania za príslušenstvo pohľadávky, vzhľadom na akcesorickú povahu ich samotných k hlavnému záväzku, „branie úrokov z úrokov - tzv. anatocizmus“, nie je dovolený.

12. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení z 30.7.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018, ktorý podľa žalobcu jednoznačne uvádza právny záver, v zmysle ktorého má veriteľ nárok na zmluvný úrok z úveru bez ohľadu na splatenie dlhu až do skutočného splatenia úveru, ako aj na záver o možnej kumulácii bežných úrokov a úrokov z omeškania. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že sa jedná o odôvodnenie Najvyššieho súdu SR v bode 16. citovaného uznesenia, ktorý dával do pozornosti rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, z ktorých vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. Najvyšší súd v citovanom rozhodnutí pripustil záver o možnosti nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ako aj možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania, resp. právo na zákonné úroky z omeškania zo zmluvných úrokov z dôvodu rozporu so zásadou anatocizmu.

13. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí 10. októbra 2018 prijalo ako judikát rozhodnutie z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017 (R 71/2018), právna veta ktorého znie: „Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.“ Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 CSP teda nemožno zahrnúť rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky, na ktoré dovolateľka poukazuje vo svojom dovolaní. (3 Cdo 50/2019)

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo dňa 06. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.

15. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach apeloval na dodržiavanie princípu právnej istoty, ktorá je zabezpečená vtedy, keď sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Pritom musí ísť o rozhodovanie o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pretože protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že závery uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. júla 2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018 nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Z obsahu citovaného rozhodnutia vyplýva, že primárne Najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z dôvodu nesprávneho posúdenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, na základe čoho bolo nutné opätovne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu, pričom v bode 16. citovaného rozhodnutia dovolací súd dal do pozornosti odvolacieho súdu i skúmanie ostatných nárokov vymedzených v podanej

žalobe, teda na zaplatenie úrokov z poskytnutého spotrebiteľského úveru, ako aj úrokov z omeškania. V rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu sa jedná o ojedinelý názor, ktorý atribúty ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle vyššie uvádzaných záverov Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR nemá. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúceho výroku odvolaním žalobcu a súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)